

**Προδικαστικά ερωτήματα**

- 1) Πρέπει η αρχή της διατήρησης των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα υπό μορφή που επιτρέπει τον προσδιορισμό της ταυτότητας των οικείων προσώπων μόνον κατά τη διάρκεια περιόδου που δεν υπερβαίνει την απαιτούμενη για την επίτευξη των σκοπών για τους οποίους έχουν συλλεγεί ή για τους οποίους αργότερα υφίστανται επεξεργασία, όπως η περίοδος αυτή προβλέπεται στο άρθρο 6, στοιχείο ε', της οδηγίας 95/46/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995 <sup>(1)</sup>, η οποία μεταφέρθηκε στην ιταλική έννομη τάξη [με το] νομοθετικό διάταγμα 196 της 30ής Ιουνίου 2003, να υπερισχύει και ως εκ τούτου να αποκλείει την εφαρμογή του συστήματος δημοσιότητας που τέθηκε σε εφαρμογή με το μητρώο εταιριών, το οποίο προβλέπεται στην πρώτη οδηγία 68/151/EK του Συμβουλίου, της 9ης Μαρτίου 1968 <sup>(2)</sup>, καθώς και στο εθνικό δίκαιο, ειδικότερα δε στο άρθρο 2188 του αστικού κώδικα και στο άρθρο 8 του νόμου 580 της 29ης Δεκεμβρίου 1993, καθόσον βάσει του συστήματος αυτού μπορεί οποιοσδήποτε, χωρίς χρονικό περιορισμό, να λαμβάνει γνώση των δεδομένων που αφορούν τα φυσικά πρόσωπα που είναι καταχωρισμένα στο εν λόγω σύστημα;
- 2) Συνάδει, ως εκ τούτου, με το άρθρο 3 της πρώτης οδηγίας 68/151/EK του Συμβουλίου, της 9ης Μαρτίου 1968, κατά παρέκκλιση από τις αρχές της απειριόριστης χρονικής διάρκειας και των μη προσδιορισμών αποδεκτών των δεδομένων που δημοσιοποιούνται στο μητρώο εταιριών, το να μην υπόκεινται πλέον τα εν λόγω δεδομένα σε «δημοσιότητα», υπό την ως άνω διττή έννοια, αλλά να είναι αντιθέτως διαθέσιμα μόνο για περιορισμένο χρονικό διάστημα ή για καθορισμένους αποδέκτες, βάσει κατά περίπτωση εκτιμήσεως η οποία ανατίθεται στον διαχειριστή των δεδομένων;

<sup>(1)</sup> Οδηγία 95/46/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ L 281, σ. 31).

<sup>(2)</sup> Πρώτη οδηγία 68/151/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Μαρτίου 1968, περί συντονισμού των εγγυήσεων που απαιτούνται στα κράτη μέλη εκ μέρους των εταιριών, κατά την έννοια του άρθρου 58 δεύτερη παράγραφος της συνθήκης, για την προστασία των συμφερόντων των εταιριών και των τρίτων με σκοπό να καταστούν οι εγγυήσεις αυτές ισοδύναμες (ΕΕ L 65, σ. 8).

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε η Audiencia Provincial de Cantabria (Ισπανία) στις  
7 Αυγούστου 2015 — Liberbank, S.A. κατά Rafael Piris del Campo**

**(Υπόθεση C-431/15)**

(2015/C 354/24)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

**Αιτούν δικαστήριο**

Audiencia Provincial de Cantabria — Sección 4

**Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης**

Εκκαλούσα: Liberbank, S.A.

Εφεσίβλητος: Rafael Piris del Campo

**Προδικαστικά ερωτήματα**

- 1) Συνάδει προς την αρχή της μη δεσμευτικής ισχύος των καταχρηστικών ρητρών και προς τα άρθρα 6 και 7 της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ <sup>(1)</sup> του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, ο περιορισμός του αναδρομικού αποτελέσματος της ακυρότητας καταχρηστικής ρήτρας ελαχίστου επιτοκίου περιλαμβανόμενης σε σύμβαση που συνάπτεται με καταναλωτές;
- 2) Συνάδει προς τα άρθρα 6 και 7 της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, η διατήρηση των συνεπειών ρήτρας ελαχίστου επιτοκίου περιλαμβανόμενης σε σύμβαση που συνάπτεται με καταναλωτές, η οποία κηρύχθηκε άκυρη ως καταχρηστική;

- 3) Συνάδει προς τα άρθρα 6 και 7 της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, ο περιορισμός του αναδρομικού αποτελέσματος της ακυρότητας καταχρηστικής ρήτρας ελαχίστου επιτοκίου περιλαμβανόμενης σε σύμβαση που συνάπτεται με καταναλωτές, βάσει εκτίμησης του κινδύνου σοβαρής προσβολής της οικονομικής δημόσιας τάξεως και της καλής πίστεως;
- 4) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο προηγούμενο ερώτημα, επί ατομικώς ασκηθείσας αγωγής για την αναγνώριση ακυρότητας καταχρηστικής ρήτρας συμβάσεως που συνάπτεται με καταναλωτές, συνάδει προς τα άρθρα 6 και 7 της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, το να τεκμαίρεται η ύπαρξη κινδύνου σοβαρής προσβολής της οικονομικής δημόσιας τάξεως ή πρέπει η εκτίμηση και διαπίστωση του κινδύνου αυτού να γίνεται με κριτήριο τα συγκεκριμένα οικονομικά στοιχεία από τα οποία προκύπτουν οι μακροοικονομικές επιπτώσεις της αναγνώρισης αναδρομικού αποτελέσματος στην ακυρότητα καταχρηστικής ρήτρας;
- 5) Περαιτέρω, επί ατομικώς ασκηθείσας αγωγής για την αναγνώριση ακυρότητας καταχρηστικής ρήτρας συμβάσεως που συνάπτεται με καταναλωτές, συνάδει προς τα άρθρα 6 και 7 της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, [σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές], το να εκτιμάται η ύπαρξη κινδύνου σοβαρής προσβολής της οικονομίας με κριτήριο τις οικονομικές επιπτώσεις που θα είχε τυχόν άσκηση ατομικής αγωγής από μεγάλο αριθμό καταναλωτών; Ή πρέπει, αντιθέτως, η σχετική εκτίμηση να γίνεται με κριτήριο τις επιπτώσεις που θα έχει για την οικονομία η συγκεκριμένη αγωγή που ασκεί ατομικώς ο καταναλωτής;
- 6) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο τρίτο ερώτημα, συνάδει προς τα άρθρα 6 και 7 της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, η αφηρημένη αξιολόγηση της συμπεριφοράς οποιουδήποτε επαγγελματία για τη διαπίστωση της καλής πίστεως εκ μέρους του;
- 7) Ή απαιτείται, αντιθέτως, να εξετάζεται και να διαπιστώνεται η καλή πίστη σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, με κριτήριο τη συγκεκριμένη συμπεριφορά που επέδειξε ο επαγγελματίας κατά τη σύναψη της συμβάσεως και την εισαγωγή της καταχρηστικής ρήτρας στη σύμβαση, σύμφωνα με το άρθρο 6 της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές;

(<sup>1</sup>) EE L 95, σ. 29.

## Προσφυγή της 6ης Αυγούστου 2015 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-433/15)

(2015/C 354/25)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

### Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: P. Rossi, D. Nardi, J. Guillem Carrau)

Καθής: Ιταλική Δημοκρατία

### Αιτήματα

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- α) να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Κυβέρνηση, μη διασφαλίζοντας την επιβολή της οφειλόμενης συμπληρωματικής εισφοράς επί της υπερβαίνουσας την εθνική ποσόστωση παραγωγής στην Ιταλία, από την πρώτη περίοδο κατά την οποία πράγματι επιβλήθηκε η συμπληρωματική εισφορά στην Ιταλία (1995/1996) έως την τελευταία περίοδο κατά την οποία διαπιστώθηκε πλεονάζουσα παραγωγή στην Ιταλία (2008/2009), στους μεμονωμένους παραγωγούς που είχαν συντελέσει σε κάθε μία από τις υπερβάσεις παραγωγής, καθώς και την άνευ καθυστερήσεων καταβολή της, κατόπιν κοινοποιήσεως του οφειλόμενου ποσού, από τους αγοραστές ή από τους παραγωγούς σε περίπτωση απευθείας πωλήσεων, ή, σε περίπτωση μη καταβολής της εντός της ταχθείσας προθεσμίας, την καταχώριση και εν τέλει αναγκαστική είσπραξη της από τους εν λόγω αγοραστές ή παραγωγούς, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις του δικαίου της Ένωσης που ίσχυαν κατά τις οικείες περιόδους, και ειδικότερα από τις διατάξεις των άρθρων 1 και 2 του κανονισμού (ΕΚ) 3950/92 (<sup>1</sup>), του άρθρου 4 του κανονισμού (ΕΚ) 1788/2003 (<sup>2</sup>), των άρθρων 79, 80 και 83 του κανονισμού (ΕΚ) 1234/2007 (<sup>3</sup>), καθώς και, όσον αφορά τις εκτελεστικές διατάξεις της Επιτροπής, του άρθρου 7 του κανονισμού (ΕΚ) 536/1993 (<sup>4</sup>), του άρθρου 11, παράγραφοι 1, και 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1392/2001 (<sup>5</sup>) και, τέλος, των άρθρων 15 και 17 του κανονισμού (ΕΚ) 595/2004 (<sup>6</sup>).